

Téma „*Probace a mediace a jejich uplatnění v českém trestním právu*“ jsem nezvolil náhodně. Zřízení Probační a mediační služby České republiky k 1. lednu 2001, coby specializované státní instituce, zaměřené nejen na realizaci kontrolních činností, ale též na individuální pomoc v rámci uložených dohledů a výkonu alternativních trestů na straně jedné a zprostředkovatelských činností směřujících k řešení sporů mezi pachatelem trestné činnosti a jeho obětí a k urovnání vzniklého konfliktního stavu na straně druhé, chápu jako významný mezník ve vývoji českého trestního práva. Tuto skutečnost podtrhuje původní zařazení tohoto zákona do skupiny právních předpisů, které podle záměru ministerstva spravedlnosti měly vést k zásadním změnám našeho trestního řízení. Další významné změny, a to nejen v oblasti probace a mediace, přinesl k 1. lednu 2004 nabytím účinnosti zákon č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (dále jen zákon o soudnictví ve věcech mládeže), jenž ještě více rozšířil rozsah úkolů ležících před Probační a mediační službou České republiky.

Stěžejním záměrem, se kterým jsem přistoupil k napsání této práce bylo, abych se neomezil pouze na charakteristiku probačních a mediačních činností a jejich organizace z pohledu platné úpravy, ale abych také více zohlednil společenské a historické podmínky, které zřízení PMS ovlivnily a zároveň jsem věnoval širší prostor pro srovnání se situací v zahraničí.